

Uttalande från Nouveau Parti Anticapitaliste, NPA

<http://www.internationalviewpoint.org/spip.php?article2874>

Vi motsätter oss den franska interventionen

Herr Hollande, vid en presskonferens den 15 januari 2013 sa ni: ”Vad ska vi göra med terroristerna? Krossa dem!” Ett chockerande, våldsamt och krigiskt uttalande som påminner om Vladimir Putins ton. Ett uttalande som också är något oförsiktigt i sin myndiga ton. Ty en lam verbal upptrappning släpper loss en process där, tyvärr, gisslan ofta läggs till gisslan. Det tragiska tagande av gisslan vid gasanläggningen i Tigantourine i Algeriet, som skakar oss alla, har gett en dramatisk illustration till detta.

Vad försöker ni bevisa med att använda dessa ord? Att ni var överbefälhavare, en ledare i krig. Och framför allt att ni tar det fulla ansvaret för kriget i Mali. Det är sorgligt att konstatera att de sällsynta gånger då ni inte tillåter er senfärdighet så handlar det om krig. Traditionsenligt går ni i era föregångares fotspår. Ni strävar också efter att framstå som president för Françafrique (Frankrike ”A fric” [en källa till pengar] för att ta upp ett uttryck från föreningen Survie). Eftersom det är oroande att se er ta den vanliga tillflykten till humanitära motiv - som bara inträffar för er när omständigheterna passar – för att dölja för allmänheten de verkliga kolonialistiska intressen som Frankrike försvarar i denna konflikt.

Så javisst, herr Hollande, i norra Mali, försöker religiösa fanatiker införa en motbjudande regim över det maliska folket. Och javisst, det finns skäl att bli berörd och känna solidaritet med det maliska folket. Den enda fråga som betyder något då är om er militära intervention, enskilt genomförd, kommer att förbättra eller förvärra situationen.

Att ställa denna enda fråga är oroande. Och med goda skäl. De inledande applåderna, som hör till i början av ett krig, och som hälsade ert initiativ, har snabbt bleknat bort och sorlet från de första tvivlen har redan låtit sig höras.

Har vi, även i detta ämne också förlorat minnet av vår samtidshistoria? De otaliga utländska militära interventionerna av detta slag under de senaste 20 åren i Irak, Afghanistan, Somalia eller Libyen har lett till en politisk situation som är ohanterlig och kaotisk och oftast ett inbördeskrig i kombination med en humanitär katastrof.

Ty den sorgliga räkningen av tusentals dödsfall slutar inte med den vapenvila som påbjuds av västmakterna, utan kräver obevekligt sin omgång av nya offer, som bara tillkännages under några sekunder av våra kvällsnyheter.

Trots allt har dessa krig som påstår sig att göra slut på, till och med ”krossa” terrorismen ofta bara förstärkt ställningarna för de mest beslutsamma, mest extremistiska och mest radikala bland dem. Vad gäller försvaret av kvinnors rättigheter, vem skulle våga säga att det har förbättrats? Och var? I Irak, Afghanistan, Somalia eller Libyen?

Herr Hollande, den politiska världen smyckar er nu med lagerkransar. Man kan dras med av denna glöd av nationell enighet som troligen eftersöktes. Så långt att känslan för proportioner går aningen förlorade. Ni kan bara notera denna löjliga situation där ni, utan att skratta, tar på er den nya rollen som demokratins universella lysande riddare, och stolt proklamerar era fina värden – mänskliga rättigheter, kvinnors rättigheter, oförsonlig kamp mot religiös obskuran-tism – för att rättfärdiga detta krig, under en presskonferens som hölls i Förenade Arab-emiraten? Där lagstiftningen tillämpas i enlighet med sharia och äktenskapsbrott, hädelse eller homosexualitet bestraffas med stening.

Men vad spelar det för roll. CAC 40-delegationen uppenbarade sig mätta på saftiga kontrakt. Och vi vill alla tro att toppmötet om försvar av miljön som sponsrades av Total och Exxon kom med några hårdslående och förnuftiga förslag. Olyckligtvis har en fråga förgiftat era åtaganden: den slutliga överenskommelsen med Emiratens ordförandeskap om ett pris för försäljningen av 60 Rafale-plan. Dassaultgruppen är väl medveten om att krigföring är ett företag.

I Förenade Arabemiraten såväl som i Mali, fullföljer ni obönhörligt ert uppdrag att säkerställa Frankrikes handelsposition. Vi upptäcker då att Sahel är inte bara en öken utan också det geostrategiska sammanflödet av flera börser, både legala och illegala. Det är också nyckeln till den bräckliga gränspostering som ger tillträde till de zoner Frankrike först och främst försöker säkra; de urangruvor som drivs i Niger av Areva, juvelen i den franska kärnkrafts-industrin.

Ni är inte en opartisk hjälte i detta krig. Inte heller en frivillig brandman som har kommit att släcka en brand, som, glöm inte det, medvetet har bibehållits av flera på varandra följande franska regeringar sedan början av 1980-talet. Den nyliberala politik och de strukturanpassningsplaner som sammanhänger med den maliska skulden, vars återbetalning särskilt intresserar Frankrike, har desorienterat det maliska samhället, berövat den dess offentliga tjänster, industrier och serviceverksamheter. Staten har fallit sönder, till den grad att nästan försvunnit i norra Mali.

Även den senaste tidens händelser är direkt kopplade till kriget i Libyen. Den franska militära interventionen i Libyen har inte bestått av att nådigt leverera vapen till det libyska folkets legitima revolution. Frankrike ingrep militärt som en yttre makt för att påminna den framtida regimen om dess beroende, och hoppades på gester i gengäld, särskilt i förhållande till oljemarknaden. Det fråntog alltså den libyska revolutionen möjligheten att politiskt tillägna sig kontrollen över de regioner som tagits med militära medel. Således destabiliserades Sahelregionen brutalt och ett inflöde av över-beväpnade soldater återvände till sina ursprungsländer, i synnerhet Mali.

Slutligen, ni är väl lämpad att veta att den franska staten inte har sett vänligt på störtandet av Amadou Toumani Tourés korrupta regim i mars 2012, av ett militärt myteri som förvandlades till en statskupp. Sedan dess har Frankrike berövat den maliska armén dess logistiska stöd. De Västafrikanska Staternas Ekonomiska Gemenskap [ECOWAS], som leds av Alassane Ouattara, som är skyldig Frankrike en hel del för sitt makttillträde i Elfenbenskusten 2011 beslöt därför förra sommaren att införa ett vapenembargo mot Malis militär, och har avmobiliserat stridsvagnar, ammunition och tunga vapen i hamnarna i Dakar i Senegal, och Conakry i Guinea. Självförsvaret blev med nödvändighet mer komplicerat.

Herr Hollande, Malis öde är en fråga för malierna. Och om ett krig skall till att föras, är det inte upp till Frankrike att proklamera sig som Malis frälsare. Den franska paternalismen i Afrika har pågått alltför länge.

I Frankrike bryr sig staten om malier framför allt för att utvisa dem. Har detta Frankrike plötsligt drabbats av uppriktiga humanitära känslor? Detta Frankrike som inte ens har erkänt sitt ansvar vad gäller folkmordet på tutsi som ägde rum i Rwanda 1994. Beröva inte det maliska folket den politiska lösning som röster i landet enträget kräver: parlamentsledamoten Oumar Mariko från organisationen Sadi (Solidaritet, Afrika, demokrati, oberoende), till exempel, eller den tidigare ministern Aminata Traoré, som för några månader sedan gav ut ett manifest mot kriget i namn av kvinnors rättigheter. Ty det politiska, fackliga och det civila samhället är en oundviklig realitet i Mali.

Förutom de tvivel som kommit till uttryck om det franska mandatet eller de osammanhängande parlamentariska debatterna, verkar den nationella enigheten i Frankrike ha förorenat nästan alla partier, med få undantag. Det bästa sättet att hjälpa det maliska folket att leda sin egen kamp mot religiös obskurantism, herr Hollande, är att den franska staten slutar tala i namn av andra.

18 januari 2013

Olivier Besancenot

Olivier Besancenot är en av de mest kända ledarna för det Nya Antikapitalistiska Partiet (NPA), som bildades 2009 efter en inbjudan av det Revolutionära Kommunistiska Förbundet (Ligue Communiste Révolutionnaire (LCR), franska sektionen av Fjärde Internationalen). Som kandidat för LCR i presidentvalet 2002 och 2007 fick han 1,2 miljoner röster (4,5%) respektive 1,5 miljoner röster (4,2%). Han arbetar som postanställd i Parisregionen.

Christine Poupin

Christine Poupin är nationell talesperson för NPA i Frankrike.

Philippe Potou

Philippe Potou var NPA-kandidat i det franska presidentvalet 2012. Är medlem av den nationella ledningen, och är bilarbetare i Bordeaux.

Översättning: *Anders Hagström*